

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Gabriely Bašné a soudců Mgr. Ondřeje Hrabce a Mgr. Kateřiny Kozákové ve věci

žalobkyně: **AUTOSCOUT 24 s.r.o. v likvidaci**, IČO: 03234487
se sídlem Rybná 716/24, Praha 1 – Staré Město
zastoupená Mgr. Jiřím Kokešem, advokátem
se sídlem náměstí T. G. Masaryka 153, Příbram

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 6. 2020, č. j. 20808/20/5300-21441-708995,

takto:

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žalobkyně **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Základ sporu

1. Finanční úřad pro hl. m. Prahu (dále jen „správce daně“) dodatečným platebním výměrem ze dne 15. 11. 2018, č. j. 8450853/18/2001-52521-110858, doměřil žalobkyni daň z přidané hodnoty (dále jen „DPH“) za zdaňovací období červen 2017. Žalovaný žalobou napadeným

rozhodnutím uvedeným v záhlaví tohoto rozsudku změnil dodatečný platební výměr správce daně tak, že stanovil DPH vyšší o 515 738 Kč než správce daně.

2. Žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí stručně zrekapituloval skutkový stav, shrnul odvolací námitky a popsal právní základ posuzované věci. Ve vztahu k plněním od společností DAT AUTOHUS AG a Zelenski žalovaný uvedl, že je nutné mimo jiné zkoumat, zda bylo plnění použito k ekonomické činnosti. Žalobkyně na výzvu ze dne 6. 11. 2019, č. j. 8484512/19/2001-61563-107917, k prokázání skutečností nepředložila daňové doklady ani nárok neprokázala jiným způsobem, když nepředložila důkazní prostředky k prokázání přímé a bezprostřední souvislosti těchto přijatých plnění k plněním uskutečněným. Žalobkyně tak ve smyslu § 92 odst. 3 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění účinném do 31. 12. 2020 (dále jen „daňový řád“), neunesla své primární důkazní břemeno a neprokázala použití těchto plnění k ekonomické činnosti.
3. V případě společností G-LOGISTIC (nákup teleskopického nakladače) a JEDRULA (nákup traktoru) žalobkyně předložila daňové doklady. Nebylo rozporováno přijetí těchto plnění v souladu s doklady, ale žalobkyně již nepředložila důkazní prostředky ohledně prokázání použití těchto plnění k její ekonomické činnosti.
4. Ve vztahu ke společnosti TECHNO-ART nepředložila žalobkyně daňový doklad ani nárok na odpočet daně neprokázala jiným způsobem. Neprokázala použití tohoto plnění pro svoji ekonomickou potřebu.
5. Žalovaný nezpochybnil dodání baterií společnosti SCANDIO na základě komisionářské smlouvy. K tomuto plnění žalobkyně doložila příjemku a výdejku baterií, komisionářskou smlouvu a čestné prohlášení společnosti SCANDIO. Žalobkyně deklarovala tato plnění jako nákup zboží, které následně dodala jako osvobozené plnění do jiného členského státu. Bylo v jejím zájmu si zajistit důkazní prostředky toto osvobození prokazující. Dle sdělení žalobkyně zajišťovala fyzickou dispozici se zbožím společnost SCANDIO (Polsko) sama. Dodané čestné prohlášení této společnosti však nepotvrdilo přepravu zboží z České republiky do jiného členského státu. Správce daně ze systému VIES zjistil, že společnost SCANDIO nebyla v červnu roku 2017 registrována v Polsku jako plátce daně. Žalobkyně prokázala, že zboží zakoupila od společnosti UNIFRONT z Velké Británie a měla je uskladněno. Dále již ani na výzvu neprokázala odkud a kam a kdy bylo zboží přepraveno. Žalobkyně tak neunesla svoje důkazní břemeno a neprokázala, že zboží bylo odesláno či přepraveno z tuzemska do jiného členského státu. Neprokázala ani, že by přijala dostatečná opatření, aby byla v dobré víře, že deklarovaný odběratel byl osobou registrovanou k dani.
6. K dodání zboží společnosti CrownTrade (Polsko) žalobkyně předložila daňové doklady v celkové hodnotě 1 227 963 Kč. Výše těchto plnění odpovídala s údaji uvedenými v souhrnném hlášení ze dne 30. 5. 2018. V podaném následném souhrnném hlášení ze dne 30. 10. 2018 však byla uvedena hodnota plnění ve výši 1 036 470 Kč. Tato hodnota plyne i z předložené evidence DPH. Správní orgány nezpochybnily dodání zboží společnosti CrownTrade, která byla registrovaná k dani. Žalobkyně však neprokázala splnění podmínky dle § 64 odst. 1 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění účinném do 31. 12. 2018 (dále jen „ZDPH“), tedy že zboží bylo odesláno nebo přepraveno z tuzemska do jiného členského státu.

II. Obsah žaloby, vyjádření žalovaného a následná replika

7. **Žalobkyně** v podané žalobě nejdříve citovala právní a skutkové závěry žalovaného o plněních od společností DAT AUTOHUS AG, Zelenski, G-LOGISTIC, JEDRULA, TECHNO-ART, SCANDIO a CrownTrade a následně namítla, že dodala veškeré faktury, doklady o zaplacení, dodací listy, smlouvy a další, tedy veškeré listinné důkazy, kterými prokázala oprávněnost nárokovaných odpočtů DPH. Se správcem daně žalobkyně plně spolupracovala a je přesvědčena, že unesla důkazní břemeno, že zboží bylo odesláno z tuzemska do jiného členského státu, a že přijala dostatečná opatření, aby byla v dobré víře, že deklarovaný odběratel byl osobou registrovanou k dani. Žalobkyně je názoru, že správce daně nemůže odmítnutí nároků na odpočet DPH odůvodnit běžnými jevy trhu, jako obchodní činností žalobkyně, která nevykazuje žádné nestandardní či pochybné okolnosti. Žalobkyně připomenula, že funguje na principu komisionářském, tedy pouze zprostředkovává obchod, nezajišťuje praktickou stránku věci jako dopravu, převoz, náklad apod. Dne 31. 10. 2018 žalobkyně zaslala správci daně návrh na pokračování v dokazování společně s návrhem na provedení dalších důkazů – souhrnné hlášení a výdejky a příjemky baterií za období 6/2017. Tyto přílohy však správce daně nikterak nezohlednil. Žalobkyně rovněž správci daně doložila čestné prohlášení od společnosti SCANDIO, které obsahuje prohlášení a potvrzení odběru baterií od žalobkyně. Nemůže být zodpovědná za činnost jiných subjektů. Sama si své obchodní partnery vždy důkladně prověřuje za pomoci dostupných fyzických dat, informací na internetu, veřejných rejstříků a dalších.
8. Žalobkyně je dále názoru, že postup správce daně je v rozporu se zákonem, jelikož správce daně nepostupoval podle § 145 odst. 2 daňového řádu a nevyzval ji k podání dodatečného daňového tvrzení, když bylo důvodné předpokládat, že bude daň doměřena. S odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu žalobkyně dovozuje, že celá daňová kontrola je zatížena vadou nezákonnosti.
9. **Žalovaný** ve vyjádření k žalobě uvedl, že v souvislosti se společnostmi DAT AUTOHUS AG, Zelenski, G-LOGISTIC, JEDRULA a TECHNO-ART žalobkyně neuváděla žádné konkrétní námitky. Daňové doklady předložila žalobkyně jen k plněním od společnosti G-LOGISTIC a JEDRULA, nicméně z těchto plnění žalobkyně původně ani nepřiznala DPH, proto správci daně vznikly pochybnosti. Pochybnosti vznikly správci daně i ohledně plnění od společností DAT AUTOHUS AG, Zelenski a TECHNO-ART, ke kterým žalobkyně nepředložila daňové doklady. Žalobkyně ani na třetí výzvu ze dne 6. 11. 2019 požadované doklady nepředložila a nepředložila ani žádné důkazní prostředky ohledně prokázání použití těchto plnění k její ekonomické činnosti.
10. K plnění od společnosti CrownTrade žalobkyně předložila jen daňové doklady, přičemž na výzvu ze dne 6. 11. 2019 se žalobkyně nevyjádřila a nepředložila důkazní prostředky, kterými by osvědčila realizaci přepravy. Podle § 13 odst. 2 ZDPH je nutné prokázat, že zboží fyzicky opustí území členského státu, nepostačí, že zboží bylo dodáno odběrateli z jiného členského státu k odebrání. Žalobkyně musela prokázat, že zboží bylo odesláno či přepraveno z tuzemska do jiného členského státu, ať už přepravu zajišťovala ona či její obchodní partner.
11. K plnění od společnosti SCANDIO žalobkyně předložila daňové doklady, příjemky a výdejky baterií, komisionářskou smlouvu a čestné prohlášení od společnosti SCANDIO. Tyto doklady však neprokazují, že zboží bylo odesláno či přepraveno z tuzemska do jiného členského státu. Dle daňových dokladů a komisionářské smlouvy měla společnost SCANDIO sídlo v Kanadě. Z komisionářské smlouvy nevyplývalo, že je tato společnost registrována jako plátce v Polsku. Vzhledem k tomu, že tato plnění žalobkyně deklarovala

jako nákup zboží, které následně dodala jako osvobozené plnění do jiného členského státu, bylo v jejím zájmu zajistit si důkazní prostředky toto osvobození prokazující. Dle sdělení žalobkyně zajišťovala fyzickou dispozici se zbožím společnost SCANDIO (Polsko) sama. Čestné prohlášení společnosti SCANDIO bylo sepsané dne 31. 10. 2018 a obsahovalo prohlášení, že tato společnost odebírá od žalobkyně baterie od 1. 2. 2017, dále obsahovalo razítko společnosti SCANDIO s podpisem, bez uvedení jména podepisující osoby. V prohlášení však nebylo uvedeno, že zboží bylo přepraveno z České republiky do jiného členského státu. Žalovaný rovněž připomenul, že správce daně ze systému VIES zjistil, že společnost SCANDIO nebyla v červnu 2017, tedy v době deklarovaného plnění, registrována v Polsku jako plátce.

12. Ohledně namítané dobré víry žalovaný uvedl, že dodavatelé se musí chovat při obchodování maximálně obezřetně a zajistit si důkazní prostředky dostatečně způsobilé prokázat tvrzení, že byli v dobré víře, že unesou své důkazní břemeno. Žalobkyně ve vztahu k plněním pro společnost SCANDIO během daňového řízení uvedla, že nemůže informace o zajištění skladování zboží, balení, doručení, přijetí, transportu, nakládky ani vykládky sdělit ani znát z důvodu, že to nebylo předmětem komisionářské smlouvy. Dle žalovaného toto nebylo obezřetné chování. Žalobkyně si však neověřila, zda společnost SCANDIO v době realizace předmětných obchodních transakcí byla registrována jako plátce v Polsku, když dle údajů na daňových dokladech a v komisionářské smlouvě měla tato společnost sídlo v Kanadě. Z komisionářské smlouvy ani nebylo zřejmé polské VAT ID. Také bylo zjištěno, že na předložených daňových dokladech žalobkyně uvedla číslo bankovního účtu, který v době uskutečnění předmětných obchodů ještě nebyl založen, což vyvolává pochybnosti o době vystavení těchto daňových dokladů. K plnění od společnosti CrownTrade žalobkyně ničeho netvrdila a kromě daňových dokladů nic nedoložila. Nelze tak osvědčit, zda žalobkyně byla v dobré víře, tj. že jí předložené důkazní prostředky je možné považovat za dostatečný důkaz pro splnění podmínek pro osvobození dle § 64 ZDPH.
13. K doplnění dokazování ze dne 31. 10. 2018 žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že těmito důkazními prostředky žalobkyně chtěla prokázat opravu na řádku č. 20 a č. 26. Tuto opravu správce daně akceptoval, avšak v odvolacím řízení byly zjištěny pochybnosti, přičemž se žalovaný zabýval všemi důkazními prostředky a ty hodnotil. V souladu s § 115 odst. 2 daňového řádu byla žalobkyně seznámena se zjištěnými skutečnostmi a bylo jí umožněno uplatňovat její práva.
14. Žalovaný nesouhlasil, že správce daně nevyzval žalobkyně dle § 145 odst. 2 daňového řádu k podání dodatečného daňového přiznání. Žalobkyně podala za období červen 2017 daňové přiznání, ve kterém vykazovala nulové hodnoty. Ze systému pro výměnu informací o DPH v rámci Evropské unie VIES bylo zjištěno, že žalobkyni mělo být dodáno zboží a poskytnuty služby z jiného členského státu, proto správce daně vyzval žalobkyni k podání dodatečného daňového přiznání dne 11. 9. 2017, č. j. 6979203/17/2001-52521-110858. Na toto reagovala žalobkyně dne 30. 5. 2018, kdy podala dodatečné daňové přiznání. Správci daně po přezkoumání tohoto přiznání vznikly pochybnosti, proto zahájil postup k odstranění pochybností, jehož výsledkem byl dodatečný platební výměr ze dne 15. 11. 2018. V rámci postupu k odstranění pochybností a následném doplnění odvolacího řízení správce daně nedisponoval důkazy, že daň bude doměřena. Správce daně nemohl předjímat výsledek obsáhlého dokazování. Vzhledem k tomu, že se jednalo o postup k odstranění pochybností ve vztahu k dodatečnému daňovému přiznání, penále nebylo předepsáno. Dle

žalovaného nebyl dán důvodný předpoklad k doměření daně, proto správce daně nepostupoval nezákonně, když nepostupoval podle § 145 odst. 2 daňového řádu.

15. V replice k vyjádření žalovaného **žalobkyně** uvedla, že obsah daňového spisu se neshoduje s tvrzeními žalovaného. Žalobkyně v rámci svých vyjádření zaslala správním orgánům zejména faktury 1/6/2017 a I/001/06/2017/J společností G-LOGISTIC a JEDNRULA, včetně podkladů k DPH. U společnosti TECHNO-ART žalobkyně správci daně doložila vývozní listy 17PL303080E0034758, potvrzení o vývozu a další dokumentaci vztahující se i ke společnosti GRAND AUTO a dalším. Žalobkyni není jasné, z čeho žalovaný dovozuje, že ničeho nedoložila. Správní spis neposkytuje náležitý podklad pro posouzení tvrzení uvedených žalovaným. Obchod s komoditou, se kterou žalobkyně obchodovala, je legální, žalobkyně dosahovala stabilních zisků a řádně platila daň a žalobkyně nemůže z objektivních důvodů znát realizaci doprav vozidel. Žalobkyně poukázala na nález Ústavního soudu ze dne 9. 1. 2008, sp. zn. II. ÚS 2095/07 (N 7/48 SbNU 57), ze kterého dovozuje, že prioritní povinností správce daně je zjistit skutkový stav bez důvodných pochybností. Žalovaný však vedl řízení jednostranně. Žalobkyně si není vědoma, že by správce daně kontaktoval její obchodní partnery či jinak ověřil skutečnosti jí tvrzené.

III. Posouzení žaloby

16. Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) v souladu s § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobkyní vymezených námitek, vycházel při tom v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s. ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného a shledal, že žaloba není důvodná. O věci rozhodl bez jednání, jelikož s takovým postupem žalobkyně i žalovaný vyjádřili souhlas, resp. nevyjádřili nesouhlas s rozhodnutím věci bez nařízení jednání (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).
17. Městský soud na úvod považuje za nezbytné poukázat na to, že řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 a násl. s. ř. s. je postaveno na principu, že je to žalobce, kdo s ohledem na dispoziční zásadu přísně ovládající tento typ soudního řízení soudu předestírá konkrétní důvody, pro které považuje žalobou napadené rozhodnutí za nezákonné. Obsah a kvalita žaloby v zásadě předurčuje obsah a kvalitu rozhodnutí soudu. Není přitom úlohou soudu, aby za žalobce žalobní argumentaci dotvářel. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by roli advokáta jedné ze stran sporu (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, č. 2132/2011 Sb. NSS, či rozsudek kasačního soudu ze dne 15. 2. 2012, č. j. 1 Afs 57/2011-95, nebo ze dne 6. 10. 2015, č. j. 6 Afs 9/2015-31). Městský soud se tak přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí věnoval pouze v rozsahu žalobních tvrzení.
18. V podané žalobě žalobkyně namítá, že správci daně doložila veškeré faktury, doklady o zaplacení, dodací listy, smlouvy a další, kterými prokázala oprávněnost nárokových odpočtů DPH. Konkrétně pak zmiňuje, že dne 31. 10. 2018 zaslala správci daně souhrnné hlášení a výdejky a příjemky baterií za období 6/2017, čestné prohlášení společnosti SCANDIO a faktury společností G-LOGISTIC a JEDRULA, včetně vývozních listů společnosti TECHNO-ART a společnosti GRAND AUTO.
19. Žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí rozdělil důvody pro nepřiznání odpočtu DPH podle jednotlivých společností.

20. Z § 72 odst. 1 ZDPH plyne, že plátce má nárok na odpočet jen v případě, že plnění použije pro svou ekonomickou činnost.
21. U plnění od společností DAT AUTOHUS AG a Zelenski žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí uvedl, že žalobkyně k prokázání použití plnění nakoupených od těchto společností nepředložila daňové doklady ani nárok neprokázala jiným způsobem. V podané žalobě žalobkyně pouze obecně namítla, že dodala veškeré podklady, kterými prokázala oprávněnost nárokových odpočtů. Sama v žalobě k plněním od těchto společností již neuvádí, jaké doklady předložila a jaké podklady tak správní orgány nezohlednily. Ani městskému soudu neplyne ze správního spisu, že by žalobkyně měla předložit dokumenty, jež by měly prokázat, že plnění od těchto společností použila pro svoji ekonomickou činnost. S ohledem na kvalitu žalobní námítky tak městskému soudu nezbyvá než tuto námítku zamítnout jako nedůvodnou.
22. Podle § 73 odst. 1 písm. b) ZDPH platí, že *pro uplatnění nároku na odpočet daně je plátce povinen splnit tyto podmínky: b) při odpočtu daně, kterou plátce uplatnil při poskytnutí zdanitelného plnění osobou povinnou k dani neusazenou v tuzemsku nebo jiným plátcem, anebo kterou plátce uplatnil při pořízení zboží z jiného členského státu, daň přiznat a mít daňový doklad; nemá-li plátce daňový doklad, lze nárok prokázat jiným způsobem.*
23. Ve vztahu k plněním od společnosti G-LOGISTIC (nákup teleskopického nakladače) a JEDRULA (nákup traktoru) žalovaný uvedl, že žalobkyně předložila daňové doklady, a proto nebylo rozporováno přijetí těchto plnění v souladu s doklady, ale žalobkyně již nepředložila důkazní prostředky ohledně prokázání použití těchto plnění k její ekonomické činnosti (např. evidenci obchodního majetku dle § 100 odst. 3 ZDPH). K plnění od společnosti TECHNO-ART žalovaný uvedl, že žalobkyně nepředložila daňové doklady, ani neprokázala nárok na odpočet daně jiným způsobem v souladu s § 73 odst. 1 ZDPH, když nepředložila ani důkazní prostředky prokazující použití těchto plnění k ekonomické činnosti dle § 72 odst. 1 ZDPH. I k těmto plněním žalobkyně v žalobě obecně namítala, že předložila dostatečné podklady k prokázání oprávněnosti nárokových odpočtů. Konkrétně v podané replice uvedla, že není zřejmé, na základě jakých skutečností žalovaný uvedl, že ničeho nedoložila, když u plnění od společnosti G-LOGISTIC a JEDRULA doložila faktury 1/6/2017 a I/001/06/2017/J a u společnosti TECHNO-ART doložila vývozní listy a i potvrzení o vývozu. Z toho žalobkyně dovozovala, že se správní spis neshoduje s tvrzením žalovaného.
24. Městský soud ověřil, že žalobkyní zmíněné faktury a vývozní listy jsou součástí správního spisu. Konkrétně faktura 1/6/2017 a i I/001/06/2017/J jsou na čísle listu 9 správního spisu jako příloha k odpovědi žalobkyně ze dne 14. 8. 2018 na výzvu k odstranění pochybností. Na č. l. D4 správního spisu je pak založena odpověď žalobkyně doručená správci daně dne 22. 11. 2019 k prokázání skutečností, jehož přílohou byla řada vývozních listů a potvrzení o vývozu od společnosti TECHNO-ART a i GRAND AUTO. Správní spis tak odpovídá tvrzení žalovaného.
25. Dle městského soudu taktéž žalovaný tyto dokumenty hodnotil, když v bodě [28] svého rozhodnutí rekapituluje, že v rámci odpovědi žalobkyně k výzvě ze dne 22. 11. 2019 doložila i vývozní dokumenty. V bodě [34] žalobou napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že žalobkyně předložila daňové doklady (=faktury), proto nebylo rozporováno přijetí těchto plnění v souladu s doklady.

26. Žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí k plněním od společnosti TECHNO-ART netvrdil, že by žalobkyně něčeho nepředložila, ale že nepředložila daňové doklady, ani žádné jiné dokumenty prokazující její nárok na odpočet daně ve smyslu § 73 odst. 1 ZDHP, a že ani neprokázala, že by plnění použila ke své ekonomické činnosti. S tímto soud souhlasí. S ohledem na strohost žalobního tvrzení pak městský soud nemůže tento názor žalovaného podrobit bližšímu přezkumu, jelikož nemá s čím by jeho tvrzení poměřil. Jak již bylo uvedeno, žalobkyně pouze obecně tvrdila, že potřebné dokumenty doložila. Soud v zásadě není oprávněn za žalobce domýšlet jeho argumentaci (viz bod [17] tohoto rozsudku).
27. Obdobně i ve vztahu k plnění od společností G-LOGISTIC A JEDRULA žalobkyně pouze obecně tvrdila, že předložila požadované dokumenty. Z faktur 1/6/2017 a i I/001/06/2017/J předložených ve správním řízení však neplyne, že by daná plnění využila ke své ekonomické činnosti. Vzhledem k obecnosti žalobních námitek ani zde nemůže městský soud dále závěr žalovaného více přezkoumat.
28. Dle § 64 odst. 1 ZDPH *dodání zboží do jiného členského státu plátcem osobě registrované k dani v jiném členském státě, které je odesláno nebo přepraveno z tuzemska plátcem nebo pořizovatelem nebo zmocněnou třetí osobou, je osvobozeno od daně s nárokem na odpočet daně, s výjimkou dodání zboží osobě, pro kterou pořízení zboží v jiném členském státě není předmětem daně.*
29. Dle § 64 odst. 5 ZDPH platí, že *dodání zboží do jiného členského státu lze prokázat písemným prohlášením pořizovatele nebo zmocněné třetí osoby, že zboží bylo přepraveno do jiného členského státu, nebo jinými důkazními prostředky.*
30. Žalobkyně dále namítala, že správci daně dne 31. 10. 2018 navrhla, aby pokračoval v dokazování a doložila řadu dokumentů, ten je však nijak nehodnotil. Žalobkyně rovněž doložila čestné prohlášení společnosti SCANDIO. Městský soud ze správního spisu ověřil, že žalobkyně dne 31. 10. 2018 skutečně navrhla pokračování v dokazování a navrhla provedení následujících důkazů: skladové příjemky na baterie UNIFRONT, skladové výdejky na baterie SCANDIO a faktury, měsíční obrátkovost, rovněž následné souhrnné hlášení k DPH za 6/2017 a úplnou skladovou evidenci.
31. Žalovaný v bodě [45] svého rozhodnutí uvedl následující: „*K dodání zboží společnosti SCANDIO daňový subjekt doložil vydané daňové doklady (č. 15-ASC/SIL až 21-ASC/SIL), příjemky a výdejky baterií, komisionářskou smlouvu, čestné prohlášení společnosti SCANDIO.*“ V tomto bodu tyto dokumenty i žalovaný hodnotí: „*Dle daňových dokladů a komisionářské smlouvy měla společnost SCANDIO sídlo v Kanadě. Z komisionářské smlouvy nevyplývalo, že je tato společnost registrována jako plátce v Polsku. [...] Čestné prohlášení společnosti SCANDIO bylo sepsané dne 31.10.2018 a obsahovalo prohlášení, že tato společnost odebírá od daňového subjektu baterie od 1.2.2017, dále obsahovalo razítko společnosti SCANDIO s podpisem, bez uvedení jména podepisující osoby. Zda bylo zboží přepraveno z České republiky do JČS, potvrzeno nebylo.*“ Žalovaný uzavřel, že tyto dokumenty nejsou sto prokázat, že zboží bylo přepraveno do jiného členského státu a nebyla tak splněna podmínka dle § 64 odst. 5 ZDPH. Doplnil, že ze systému VIES bylo zjištěno, že společnost SCANDIO nebyla v červnu 2017 registrována v Polsku jako plátce. Z uvedeného je zejména zřejmé, že správce daně předložené dokumenty hodnotil a promítl je do vlastních úvah.
32. Žalobkyně namítá, že unesla důkazní břemeno, že zboží pro společnosti SCANDIO a CrownTrade bylo odesláno z tuzemska do jiného členského státu a, že činila vše, aby byla schopna prokázat svoji dobrou víru o převodu zboží do jiného členského státu. Dle soudu je toto pouze velmi obecné tvrzení, kterým žalobkyně nijak nereaguje na konkrétní zjištění

správních orgánů. K formulaci žalobních bodů se podrobně vyjádřil rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58, č. 835/2006 Sb. NSS, v němž mj. uvedl: „Žalobce je tedy povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti.“ V rozsudku ze dne 20. 3. 2018, č. j. 3 Azs 66/2017-31, č. 3733/2018 Sb. NSS, rozšířený senát kasačního soudu uvedl, že „v důsledku přísné dispoziční zásady v řízení o žalobách proti rozhodnutím správního orgánu musí žaloba obsahovat žalobní body, z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné“. Vzhledem k obecnosti žalobní námitky, kterou žalobkyně nijak nereaguje na podrobné závěry žalovaného, který zejména v bodech [45] až [51] popsal zjištěné skutečnosti a uzavřel, že sice žalobkyně prokázala nákup a uskladnění zboží pro společnost SCANDIO, avšak ani na výzvu již neprokázal odkud a kam a kdy bylo zboží přepraveno (např. doložením přepravních listů, případně daňové doklady za přepravu ani předávací a přebírací protokoly). Obdobně žalovaný nezpochybnil, že žalobkyně dodala zboží společnosti CrownTrade, avšak již neuvedla žádné vyjádření ani nepředložila žádné důkazní prostředky, které by osvědčily průběh přepravy. Ani u jedné z obou společností tak žalobkyně neprokázala podmínku pro přiznání odpočtu daně dle § 64 odst. 1 ZDPH, že zboží bylo odesláno či přepraveno z tuzemska do jiného členského státu. S těmito závěry soud souhlasí, jelikož jsou odůvodněné a logické a žalobkyně tyto závěry v žalobě ani nijak (mimo obecná tvrzení) nerozporuje.

33. Za takové situace není ani na místě zkoumání dobré víry, jelikož k tomu by bylo nutné přistoupit teprve tehdy, předložila-li by žalobkyně doklady k vlastní přepravě, které však správce daně posléze zpochybnil (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 12. 2014, č. j. 8 Afs 78/2012-45). V posuzované věci však žalobkyně doklady k přepravě nepředložila.
34. Nad rámec uvedeného soud konstatuje, že nepřehlédl, že Nejvyšší správní soud položil usnesením ze dne 26. 10. 2022, č. j. 4 Afs 291/2021-34, předběžnou otázku Soudnímu dvoru Evropské unie (SDEU) ohledně toho, zda lze uplatnění nároku na osvobození od DPH při dodání zboží do jiného členského státu vykládat v intencích rozsudku SDEU ve věci *Kemwater ProChemie* v tom smyslu, že i při uplatnění nároku na osvobození od DPH při dodání zboží do jiného členského státu by postačilo, že ze skutkových okolností případu vyplývá, že zboží v jiném členském státě převzal jiný skutečný příjemce, který měl postavení plátce DPH. Je třeba dodat, že ve věci projednávané před Nejvyšším správním soudem nebylo správcem daně zpochybněno faktické uskutečnění přepravy, jako tomu je nyní – jedná se tak o odlišnou právní otázku.
35. Žalobkyně rovněž namítala, že bylo povinností správních orgánů, aby zjistili skutkový stav bez důvodných pochybností, správce daně přitom ani nekontaktoval obchodní partnery žalobkyně kvůli ověření jí tvrzených skutečností. Tato premisa žalobkyně není správná. V daňovém řízení tíží ve vztahu k jeho daňové povinnosti břemeno tvrzení a břemeno důkazní daňový subjekt, který svá tvrzení většinou prokazuje předložením účetnictví či jiných evidencí a záznamů (srov. § 92 odst. 3 daňového řádu, podle kterého „daňový subjekt prokazuje všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v daňovém tvrzení a dalších podáních“). Nejsou to daňové orgány, kdo mají povinnost prokazovat tvrzení daňového subjektu.

Městský soud rovněž uvádí, že správní orgány žalobkyni nevyčítaly jednání jejích obchodních partnerů, ale požadovaly po ní, aby prokázala skutečnosti, které sama tvrdila.

36. Konečně žalobkyně namítala, že správce daně nevyzval žalobkyni k podání dodatečného daňového tvrzení v souladu s § 145 odst. 2 daňového řádu, z čehož žalobkyně dovozuje nezákonnost daňové kontroly. Tato námitka není důvodná. Správce daně totiž výzvou ze dne 11. 9. 2017, č. j. 6979203/17/2001-52521-110858, založenou na č. 1. 3 správního spisu vyzval žalobkyni k podání dodatečného daňového přiznání za období červen 2017. V odůvodnění této výzvy správce daně uvedl, že žalobkyně podala přiznání k DPH, ve kterém vykazala nulové údaje. Správce daně však v rámci mezinárodní výměny informací získal informace, že plátcí z jiných členských států Evropské unie vykazali dodání zboží a služeb žalobkyni. Žalobkyně v žalobě ani v replice k vyjádření žalovaného neuvedla důvody, proč tato soudem zmíněná výzva nebyla platná či proč k ní nebylo možné přihlídnout. Takové důvody není soud oprávněn za žalobkyni domýšlet.

IV. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

37. Městský soud neseznal žádnou ze vznesených námitek důvodnou, proto z výše uvedených důvodů žalobu jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
38. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně v řízení úspěch neměla, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, který by jinak měl právo na náhradu nákladů řízení, nevznikly v řízení žádné náklady nad rámec jeho úřední povinnosti, proto mu soud podle § 60 odst. 7 s. ř. s. náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 27.07.2023

Shodu s prvopisem provedla: S. K.

Mgr. Gabriela Bašná v.r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem provedla: S. K.